

E. WALTAMON KIRJAPAINO
OULUNKYLÄ 1932

Vierakplennykset:

Luottamuslehtävät:

Kuntoisuusmerkit y.m.

Ollut mukana harjoituksissa:

HUONEENTAULU

Vapaaehtoisille Palokunnille

Vapaaehtoinen palokuntatyö pohjautuu mitä korkeimpiin vaikutteisiin.

Onneksi ei maailman pahuus vielä näihin päiviin mennessä ole kyennyt kokonaan tukahuttamaan jokaisessa terveesti kehittyneessä luonteessa piilevää avunannontarvetta hetkellä, jolloin lähimmäinen on joutunut hätään ja epätoivoon. Kokemukseen perustuva tieto jokaisen avunantotoiminnan muodostumisesta sitä edullisemmaksi, mitä useampi henkilö on tekemässä työtä ja mitä sääntöperäisemmin avustustoiminta on suunniteltu, on vähitellen johtanut erilaisten kiinteitten, yhtä määrättyä työskentelyhaaraa tarkoittavien järjestöjen perustamiseen. Näin on muun muassa vapaaehtoinen palokuntalaitos syntynyt ja kehittynyt suorittamaan erikoistehdäväänsä, palovaaran uhkaamien avustamista. Jäsenyys mainitussa järjestössä on katsottava yhtymiseksi hyvien voimien palvelukseen, siis toimintaan,

joka edellyttää mielen ja käytöksen ritarillisuutta. Ajallinen palkinto ei tämänlaatuisessa työssä tule luonnollisesti kysymykseenkään. Mutta sitä suuremmaksi on arvioitava se sielussa piilevä palkinto, jonka tuntee, voidessaan tietää inhimillisyyden velvoittamana kuuluvansa kotiseudun ja isänmaan asiaa tukevien joukkoon. Tämän tunteen luulisi tosiaan olevan kylliksi voimakkaan liittämään niin hyvin nuoret kuin vanhatkin miehekkään reippaaseen ja jaloon vapaaehtoiseen palokuntaliikkeeseen, ja pysymään sille uskollisina niin kauan kuin terveyttä riittää ja vuosien tarjoamia kokemuksiaan voi käyttää. Täyspainoisempaa tapaa olemassa-olon ilon ja toimintahalun purkamiseen löytynee tuskin kuin se, että saattaa ojentaa auttavan käden hätään jouluunelle veljelleen silloin kun häntä uhkaa alkuvuomien raivo; nautintorikkaampaa hyväntekeväisyysmuotoa ei millään muulla toiminta-alalla ilmenne. Ja tunne siitä, että samalla muodostamme yhden renkaan yhteiskuntaa rakentavien ja sen verotaakkaa helpottavien voimien joukossa, antaa sitäkin suuremman sisällön koko toiminnallemme.

Vapaaehtoinen liittyminen palokuntaan ei oikeuta tehtävien mielivaltaiseen täyttämiseen.

Kun arkisessa elämässä otamme jonkun työn hoitaaksemme tuntuu mahdottomalta ajatuskin, että unohtaisimme tehdä itsellemme selväksi mihin se meitä velvoittaa, eli toisinsanoen, mikä vastuu meille samalla sen mukana joutuu kannettavaksemme. Samoin tulee meidän myös palokuntaan liittyessämme tuntea. Tämäkin askel elämässämme tuo mukanaan velvollisuuksia, jotka on omantunnontarkasti täytettävä, olipa niihin sitouduttu vapaaehtoisesti tahi muista syistä. Palokuntamerkin, jota kannamme, tulee aina olla takeena siitä, että omalta kohdaltamme sitoudumme vääjäämättömästi ja kaikin voimin ottamaan osaa yhteiskunnan suojaamiseen palovaaralta, ja että vaivojamme pelkäämättä jatkuvasti pyrimme saamaan kätevyyttä tässä tehtävässämme. Ainoastaan, milloin palokunnan kaikki jäsenet näin tuntevat, voi se vaatia yleisön luottamusta. Tässä yhteydessä lieinee samalla myös syytä mainita, että tarpeelliseksi havaittujen kokoonkutsu- ja muidenkin koneellisten apuneuvojen jatkuvaa toimintakykyä on palokunnan omasta aloitteestaan valvottava siinäkin tapauksessa, että niiden hoito, kuten oletettavaa onkin, ei kuuluisikaan palokunnalle vaan yhdyskunnalle itselleen.

Päälllystöstä ennen muuta riippuu palokunnan kuntoisuus.

Sananparsi „millainen isäntä, sellainen renki“ pitää vastaansanomattomasti paikkansa myös palokuntalaispiireissä. Ei nimittäin tarvitse kovinkaan terävää havaintokykyä huomatakseni, miten johtavien henkilöiden luonteenominaisuudet aivan ilmeisesti heijastuvat koko palokunnan olemassaolossa ja julkisessa esiintymisessä. Tämä onkin itse asiassa aivan luonnollista! Sillä toimintatarminen ja järjestyskykyinen päällikkö pitää tinkimättä huolta siitä, että hänen kunnassaan kaikki on kuten olla pitääkin, kun sensijaan velto ja saamaton päällikkö, virheet ja laiminlyönnit „läpi sormien katsomalla“ edesauttaa sekasortoa ja sitä seuraavaa rappeutumista. Sopimatonta olisi väittää, että kukaan palopäälliköistä tietien tahtoen kulkisi viimemainittua polkua. Pakosta voi sellaistaikin kuitenkin ilmetä, ellei itsearviointia ja sieluntarmona ole riittämiin käytettävissä. Usko, että viimemainittuunlaatuinen päällikkö olisi ensimmäintua suositumpi, osottaisi täydellistä väärin-arviointia, sillä loppujen lopuksi viihdymme me kaikki kuitenkin parhaiten uhrauksillemme menestystä takaavissa olosuhteissa.

Hyvä toveruus on palokunnan henkinen voimälähde.

Enemmän kuin koskaan ennen on elämä meidän päivinämmä omiaan erottamaan ihmisiä toisistaan. Sitä suurempi arvo on annettava kaikille niille pyrkimyksille, joiden tehtävänä on yhdistää ja lähentää yksilöitä toisiinsa, varsinkin, jos tämä tapahtuu yhteiseksi hyväksi tehdyssä epäitsekäässä ja uhrautuvassa työssä, kuten on laita vapaaehtoisissa palokunnissa. Ei herätäkään senvuoksi ihmelystiä, että tässä — kuten voimmme sanoa — käytännöllisen ritarikunnan työskentelymuodossa, kehittyä jäsenten välillä ystävyys- ja toverisuhte, jonka päätekiöinä ovat luottamus ja avuliaisuus, jossa toisin sanoen jokainen tuntee itsensä valmiiksi „seisomaan yksi kaikkien ja kaikki yhden puolesta“ niin hyvin työssä kuin vastuunalaisuudessakin. Kuta ehyempi tämä toveruus on, sitä elinvoimaisempi on palokunta, sitä ylväämpi sen henki ja sitä suurempi sen vaikutus ulospäin.

Kuri on palokunnan menestyksen luotettavin kulmakivi.

Senverran sotahistoriaa tuntee meistä jokainen, että tiedämme, miten hullusti on käynyt sotajouk-

kojen, joissa kuri on ollut huono, toisin sanoen, joissa on aliarvioitu järjestyksen ja ehdottoman toteutuvaisuuden merkitystä ylempiä kohtaan, joiden hartijoilla suunnitelmain toteuttamisen menestys lepää. Palokunta on verrattavissa pienoiseen sotajoukkoon, aina sotakannalla olevaan armeijaan. Tästä pitäisi ilman muuta selvitä, kuinka tärkeä merkitys mitä tarkimmalla kurilla on, kurilla, jonka ehdottoman arvossapidon jokainen jäsen tuntee kunnia-asiakseen, ymmärtäen, että hyvä tahtokin voi menettää tehonsa, jos se joutuu johdon vaikutuksen ulkopuolelle. Jos historian Konstantinin tavoin tahtoisii puhua merkistä, jonka avulla lopullinen voitto on saavutettavissa, niin olisi sen merkin nimi: *kuri*.

Kunniaansa ja mainettaan tulee palokunnan varjella kuin kalleutta, jota se ei millään ehdolla tahtoisii jättää menettämisen mahdollisuudelle alttiiksi.

Käsittämälöntä olisi tosiaankin, ellei vapaaehtoisien palokunnan laatuinen yhdistys korkeine ja samalla hyödyllisine ohjelmineen saisi nauttia täydellistä, yleistä arvontoa ja suosiota. Multa toiselta puolen tarvitaan uskomattoman vähän tämän, — työskentelyn menestyksellisen ja aivan välttämättö-

män olofilan — häiriinnyttämiseen. Senvuoksi onkin erittäin tärkeää, että palokunta itse, ja jokainen sen jäsen tarkoin pitää vaaria siitä, ettei tapahdu mitään suoraviivaisuudesta poikkeavaa tahi halventavaa, nauruherättävää. Sillä aina löytyy matalamielisiä vastustajia, jotka vähäpätöisimmistäkin seikoista voivat paisuttaa mitä alentavimpia häväistysjuttuja. Jos sitten arvontato kerrankin on horjautanut vaikka vähäisessäkin määrin, ei sen takaisin saaminen ole helppoa. Tällä totuudella on erittäin suuri merkitys palokunnalle, sillä sen täydessä kunnossa pitämisen tärkein ehto on juuri se, että paikakuntalaiset aina katsovat kunniaukseen saada kuu-
lua siihen.

Ilman yksilön velvollisuudentäyttämistä puuttuu palokunnan työltä kaikki menestymisen mahdollisuus.

Helppo ei ole se taakka, jonka palokunta on ottanut harteilleen, saadessaan vastuunalaiseksi tehtäväkseen, joko yksin tahi yhdessä muiden järjestöjen kanssa, vastata yhteiskunnan jäsenten hengen ja omaisuuden turvallisuudesta tulen tuhoja vastaan. Voidakseen kunnialla suoriutua tästä tehtävästään vaaditaan kunnan jokaiselta jäseneltä, niinhyvin päällystöltä

kuin miehistöltäkin — kalustonhoitajat mukaanluetuna — mitä huolellisinta velvollisuuksiensa täyttämistä. Mikään tehtävä ei tässä suhteessa ole vähempiarvoista, sillä yksi työ vaatii onnistuakseen toista. Ja laiminlyönti, hutiloiminen tahi vääriä menettelytapia missä kohdin tahansa voi aiheuttaa mitä vakavinta haittaa toiminnan kokonaisuudelle, jopa epäsuotuisimmassa tapauksessa muodostua sellaiseksi koneistoviaksi, joka kokonaan hämmäntää kellomaista luoteltavuaisuutta tarvitsevan työskentelyn. Jokaisen palokuntamiehen on tulikirjaimin painettava tämä mieleensä, olkoon hän sitten vapaaehtoinen tahi ammattilainen. Kummassakin tapauksessa on velvollisuutensa laiminlyöminen yhtä tuomittavaa ja yhtä paljon haittaavaa.

Järjestys ja täsmällisyys ovat jokaiselle kunnanarvoiselle palokuntamiehelle kuuluvia ominaisuuksia.

On helppoa ensisilmäyksellä arvioida sekä palokunnan kuntoisuutta että sen yksityisten jäsenten antaumusta tehtäviinsä pitämällä järjestystä astemitarina. Sillä taistelu tulita vastaan vaatii onnistuakseen siksi suurta toiminnan nopeutta ja täsmällisyyttä, että sellaista ei voi ajatellakaan ilman enna-

kolta suoritettua ja jokaiseen pienimpäänkin yksityiskohtaan ulotettua järjestystä. Tämä koskee yhtä hyvin palokuntamiehen omia varusteita ja niiden, varsinkin öiseen aikaan, nopeaan käyttöön sopeutuvaa säilytystä kuin myös palokalustoa ja sen säilytyspaikkoja. Partiolaisten esimerkkiä noudattaen tulisi palokuntien tunnuslauseekseen omata „aina valmis“. Hetki, jolloin apuamme tarvitaan, on aina täysin tietämätön. Voi mennä kuukausia, jopa vuosia, riippuen muunmuassa siitä, miten palotoimi paikkakunnalla yleensä on kehittynyt. Mutta sitten jonakin kauniina päivänä saa „punainen kukko“ yhtiäkkiä tavallista vakavamman otteen saaliistaan, ja vapiseva yhteiskunta näkee olevansa pakotettu käyttämään saatavissa olevia keinoja voidakseen tukahtua sen riehuvaan leviämistä. Voi silloin, jos raamatun tyhmien neitseitten tavoin olemme nukkuneet etsikkoaikamme!

Järjestyksen kaksoisveli, täsmällisyys, kuuluu sekin niihin hyveisiin, joita palokuntamiehen tulee erikoisesti viljellä työskentelyssään. Ei riitä, että hän hälyytysmerkin kajahtettua viipymättä kiiruhtaa palopaikalle. Samalla täsmällisyydellä on hänen suhtauduttava harjoituksiin ja muihin kokouksiin, sillä myöhästyminen vaikuttaa aina ärsyttävästi ja on vääryys niitä kohtaan, jotka ovat, jättämällä kenties

syryjään muut yhtä tärkeät tehtävänsä, täsmälleen saapuneet.

Hyvissä ajoin ilmoitetusta harjoituksesta poisjääminen, siitä ennakolta ilmoittamatta ja ilman pätevää syytä, on hyvälle palokuntamieskurille täysin sopimaton teko, eikä sitä mikään arvostaan huolehtiva palokunta voi kärsiä.

Harjoitusahkeruudellaan palokuntamies hankkii arvosanansa.

Sananparsi, joka toteaa: „harjoitus on valmiutta“ ei varmaan missään muualla pidä paikkaansa paremmin kuin palokuntamiehen työkentällä. Tämä riippuu hänen työskentelynsä laadusta, joka edellyttää erikoista nopeutta ja hillittyä varmuutta, sattuipa työ sitten milloin tahansa, kesällä tahi talvella, päivällä tahi pimeässä. Tällaiseen työhön tarvittavan kätevyyden saavuttamiseksi on vain yksi mahdollisuus: *harjoitus* ja taas *harjoitus*. Tähän sanaan sisältyy palokuntamiehen tulevaisuudenmahdollisuuksien tunnus. Ei kuitenkaan ole riittävää, että joskus elämässään on perinpohjin harjoitellut tarpeelliset otteet. Harjoittelua on senkin jälkeen jatkuvasti ylläpidettävä. Muutoin menettää miehistö kerran saavuttamansa joustavuuden ja kestävyuden, toisinsanoen työtehonsa,

ja samalla koko palokunta kuntonsa ja iskuvalmiutensa, joita vailla sen olemassaolo jää sangen kyseenalaiseksi. Selvimmin valkenee ylläesitettyjen sanojen merkitys, jos ajattelemme asiaa, taustana ammattimiesten menettelytapa, he kun työkuuntoisuutensa harjoitukseen jatkuvasti uhraavat melkein kaikki viikon arkipäivät. Ja lopuksi voimme perinpohjaisen harjoittelun tulopuolelle merkitä voiton, joka saavutetaan sillä, että kallis kalusto pelastuu taitamattoman hoidon aiheuttamasta vahingosta.

Päällystön velvollisuus laatia harjoitukset mahdollisimman miellyttäväksi, järjestämällä niihin vaihtelua ja usein toistuvaa, todenmukaisuuteen perustuvaa, opettavaista sisältöä, on itsestään niin selvä, ettei sitä tarvitse alleviivata. Samoin on todennäköisesti turhaa painostaa sen seikan suotavuutta, että vuoden harjoitusohjelma ainakin pääkohdittain on, esimerkiksi kalustohuoneella, aina nähtävissä, niin että jokainen jäsen hyvissä ajoin voi varata harjoituksiin osanottoaan varten tarvitsemansa ajan.

Huolellisesti suunniteltuna ja toteutettuna muodostuu palokunnan harjoituksesta sitäpaitsi aivan kuin itsestään oiva, parhaisiin urheiluleikkeihin verrattava, mutta hyödyllisyydessään ne ylittävä, virkistyshetki.

Vastataksaan ihannekäsitetä vaaditaan palokuntamieheitä, harjoitusvalmiutensa lisäksi, myös riittävää määrää ammattitietoa.

Sananparsi „tieto on valtaa“ sisältää sekin totuuden, jota palokuntamiehen ei ole millään tavoin syytä yrittää kieltää. Harjoitukset yksinomaan, niin tärkeitä ja välttämättömiä kuin ne kasvatusvälineenä ovatkin, eivät kuitenkaan pysty hänestä luomaan joka tilanteessa itseänsähillitsevää tekijää, jollaisen hänen toimintansa edellyttäisi hänen olevan. Sitä varten vaaditaan lisäksi tietoa, jonka avulla hän kehittyä pystymään selvästi ymmärtämään suoritetavien tehtävien sisällön, yhteyden ja tarkoituksen. Palokunnan tulee luonnollisesti antaa tässä suhteessa jäsenilleen riittävää opastusta. Mutta tämä ei suinkaan vapauta yksityistä jäsentä velvollisuudesta sen lisäksi koettaa, niin hyvin huomioita tekemällä kuin myös sääntöjä ja ammattikirjallisuutta tutkimalla, kehittää tietojaan. Vasta sitten kun jäsenet yhdenaikaisesti omaavat sekä harjoitusjoustavuuden että ammattivaiston, voidaan puhua palokunnan arvioimisesta „korkeimpaan luokkaan“. Kunkin yksilön kannalta merkitsee ryhtyminen näin varustettuna työnsä suoritukseen, ja perusteellisesti siinä onnistuakseen, itseluottamusta sekä itsetyydytystä, voi-

dakseen tuntea sanan täydessä merkityksessä olevansa „mies puolestaan“, tekijä, johon vaaran hetkellä voidaan luottaa ja joka on kunniaksi toveripiirilleen.

Rohkea, mutta ei koskaan kohtalooan uhmaava, tulee palomiehen olla. Järkeä vaatii häntä mahdollisen onnettomuuden varalta suojaamaan itsensä vakuutuksella.

Heikkous ja pelkuruus ovat todellisille palokuntamiehille tuntemattomia käsitteitä. Toiselta puolen ei hän kuitenkaan saa ajattele mattomalla uhkarohkeudella vaarantaa hyvinvointiaan. Hänen tehtävänsä on ilman uhkarohkeuttakin kylliksi terveyttä kysyvä ja vaaranalainen. Tarvitaan vain vähäisen epäasiallisuutta puvustossa, mistä mahdollisesti hyvinkin kohtalokas vilustuminen voi olla seurauksena. Ja kuinka usein onkaan liioitellusta innosta johdunut hutiloiminen kaluston käsittelyssä, samoin kuin myös liian hurjalla vauhdilla palopaikalle rientäminen, aiheuttanut onnettomuuteen päätyviä virheelisiä otteita. Palopaikalla taas vaanii vaara monissa muodoissa: savumyrkytys, pistoliekkien aiheuttamat palohaavat, lasinsiruihin haavoittuminen, repivät nauhat j.n.e., palaneiden lattioiden ja portaiten mukana

putoaminen, sortuvat rakennusosat kuten kattotiilet ja savupiiput y.m. Huomion kiinnittämisen laiminlyönti näihin seikkoihin on sitäkin vähemmän anteeksiannettavaa, kun siten menetellen ei mitään voiteta työn nopean ja säännöllisen suorituksen kulussa.

Kokonaan ei vahinkoja kuitenkaan koskaan voida forjua, olipa valveutuneisuus ja rauhallinen harkinta kuinka huoliteltua tahansa. Sentähden on tarpeellista, että turvaamme itsemme tapaturmavakuutuksella, joka vähäisin taloudellisin uhrauksin takaa meille ja omaisillemme välttämättömän turvan siltä varalta, että onnettomuuden hetki kerran meitä kohtaisi. Moraalisesti on jokaisen palokunnan tässä suhteessa tuettava jäseniään, vaikka lainvelvoitus ei vielä niin pitkälle ulotukaan.

Levittämällä palveluksessaan kokoomiaan opin-sirpaleita muodostuu jokaisesta palokuntamiehestä hyödyllinen kansankasvattaja.

Edellä on perusteellisesti farkasteltu, mitä palokuntamiehen tehtäviään täyttäessään tulee sekä ihmisenä että taistelijana noudattaa. Tähän ei kuitenkaan hänen yhteiskunnansuojelutehtävänsä luonnekuvaus pääty. Myös „taisteluitten“ väliajat asettavat hänelle, jos hän haluaa johtaa asiansa lopulliseen, kestävään

voittoon, oman kehityksensä lisäksi, ulospäin kohdistuvia vaatimuksia. Sillä samoinkuin viisaan valtiomiehen tulee rauhan vallitessa suunnata koko kykynsä ehkäisemään mahdollisia sodanpuhkeamisen syitä, tulee myös palokuntamiehen pyrkiä siihen, että kaikki ne epäkohdat, jotka antavat tulelle tilaisuuden nykyisin tunnetulla vauhdillaan päästä käsiksi luhoa tuottavaan hävitystyöhönsä, saadaan poistetuiksi. Tämän pyrkimyksen parhain väline on yleisön opettaminen tuntemaan tulen luonnetta ja sen tapoja irtiryöstäytyä niistä kahleista, joissa pidämme sitä vangittuna silloin, kun se toimii avustajanamme arkisessa elämässä. Tällaiseen opetukseen ilmenee ilmaisuuksia paljonkin, ja jos ponnistelumme tässä suhteessa saavuttavat tuloksia, olemme siten kansantalous näkökulmalta katsottuna suurimmassa määrin kohottaneet palokuntatyön tasoa ja laajentaneet kansalaistyömme panoksen suuruutta yhteiskunnan hyvinvoinnin tukemisessa, josta me kaikki eroituksetta loppujen lopuksi olemme suuresti riippuvaisia. Toistaaksemme ylläolevan yksinkertaisin sanoin, merkitsee siis tämä työ sitä, että paljon kyyneleitä jää virtaamatta, paljon ihmishenkiä tuhoutumatta ja lukuisat kodit tuhkaksi häviämättä.

Miten ja missä laajuudessa kyseellistä opetusta on viljeltävä, riippuu ulkonaisista edellytyksistä. Pää-

asia on, että siinä isketään asian ytimeen ja että jokaista sopivaa tilaisuutta käytetään hyväkseen. Johtava perusajatus on luonnollisesti tulen paljastaminen siksi tuhoisaksi pahantekijäksi, jollainen se tosiasiallisesti on, mitä huolellisimman valvonnan tehostaminen, ilmenipä tuli missä muodossa tahansa, sekä jatkuvan vartioimisen välttämättömyyden painostaminen, tehtävän, jonka luovuttamisesta lasten haltuun on jatkuvasti varoitettava, sillä lasten silmissä muuttuu tuli helposti houkuttelevaksi leikkikaluksi, ja silloin on vaara aina lähellä. Lisäksi tulee kiinnittää huomio missä muodossa tahansa ulkona tahi sisällä tapahtuvan avoimen tulen varomattomaan käsittelyyn. Erikoisesti on painostettava, mikä suuri vaara piilee siinä, että avointa tulta tahi hehkuvia esineitä käsitellään lähellä niinsanottuja tulenvaarallisia nesteitä, kuten eetteriä, bensiiniä, spritiä, tärpättiä sekä suurin piirtein myös petroolia, jonka heittäminen hehkuviin tulisijoihin on maksanut niin monen ihmisen hengen. Ja unohtaa ei saa selostaa niitä monia pikkutemppuja, joita tulella on tapanaan, käyttää „päästäkseen irti“ kuten sananparsi kuuluu. Tulisijoista tahi savupiipuista sinkoutuvat kipinät, kaatuneet tahi pudonneet lasisäiliöiset petroolilamput, ajattelemattomasti käsistä viskatut, vaillinaisesti sammutetut tulitikut ja tupakat, tuhka

sekä öljyiset, palavista aineista tehtyihin säiliöpaikoihin piiloitetut puhdistusrievut ja trasselit, laittomat niinkuin myös virta päälle jätetyt sähköjohtimet ja -laitteet, y.m. ammattimiehelle tunnetut temput ovat näistä tavallisimpia.

Erittäin edullisen valkufuksen tekisi, jos kaikkimaan asukkaat, yleisemmin kuin mitä tähän asti on ollut asianlaita, ymmärtäisivät suhtautua tulen irtipääsyyntä hillitysti ja oikein ottein, toisin sanoen, koettaisivat tukahuttaa sen pehmeillä päälleheitettyillä peitteillä tahi muilla sopivilla vesivalelulla jäädytetyillä esineillä, sekä ehkäistä tulen välttämättömyyden kehittymisehdon — ilman hapen — pääsyyndollisuudet sulkemalla palavan huoneen ikkunat ja ovet. Näiden yksinkertaisten toimintasääntöjen tietämättömyys on lukemattomia kertoja ollut syytä siihen, että aivan vähäinen tulipalonalku on voinut kehittyä suurpaloksi, jonka vallavuuteen on lisäksi vaikuttanut sekin seikka, että ei edes ole oltu tietoisia siitä, miten palokunta asiallisimmin ja nopeimmin olisi ollut apuun kutsuttavissa.

Huomattava saavutus olisi sekin, jos voisimme saada rakentavan ihmiskunnan falojaan tehdessään kiinnittämään tarpeellista huomiota sekä tulenvaaraan yleensä että myös asujain turvallisuuteen. Tässä yhteydessä on tarkempain yksityisviitteiden antaminen

